

Aga Majáková

Pán R.

Chcem ti povedať tento svoj príbeh. Hoci nie je môj, ale cudzí, privlastnilo si ho moje srdce. Vieš, ľudia sú si blízki a ďalekí zároveň, preto hovorím ti to ako priateľovi blízkeho, lebo možno taký ti zrovna v živote chýba najviac. Začínala som sa cítiť dobre vo vlastnej koži, začínala som si myslieť, že viem žiť tento život uvoľnene, začínala som si myslieť, že sem patrí. A vtedy mi musel dať život facku takú bolestivú, aby som nezabudla, kto som, a že tu nie som preto, aby som tu vedela žiť, ale pre to, aby som z tohto chaosu plného vrážd a smrti vedela utiecť. Moja duša vie, že sem nepatrím, ja to viem sama, mám to v sebe vštepené, koluje to v mojej DNA a neviem prečo som si myslela, že dokážem splynúť, keď ja splynúť nechcem. Keď by ma mal niekto uhasiť, radšej zhorím do tla, len aby moja duša ostala slobodnou.

No tieto slová nechcem venovať sebe, ale človeku, ktorý včera začal vidieť život. Pán R. žil krátko.

Viete, som len cudzí človek, čo pozoroval málo, a preto aj málo vie.

Duša pána R. neutiekla večnému kolobehu... Zomrel ťažko, žil ťažko a stále neviem, či sa naučil odpúšťať ľuďom a životu. Najviac sa však bojím toho, že neodpustil sám sebe.

Prečo ľudia obdivujú len plytkých ľudí? Viete, tým sa žije ľahko, netrápia sa nad tým, že každý deň umierajú nespočetné množstvá detí od hladu, že ľudstvo zabíja v dušiach svetlo a tma sa snaží vyhrať v každom voľnom nestráženom okamihu tohto divného hmotou omotaného cirkusu, ktorý voláme našim životom. Sledujú ich milióny ľudí, vzhládajú k nim, veľbia ich ako by sme boli v Starovekom Ríme za vlády nejakého cisára. Zarábajú milióny za pretŕčanie sa a za to, že sa spustili natoľko, že to dokázalo privábiť pohľady obecnstva. Pán R. bol obyčajný človek. Preto ho nepoznáš... Poznala som ho ja? Teraz neviem, jediné, čo viem je, že potrebujem, aby ostal aspoň v týchto slovách. Ľudia rýchlo zabúdajú...

Skoro zomrel, keď bol ešte dieťaťom... Lekári pochybili a proces sa musel opakovať so strachom z visiaceho otázniku nad detským životom. Prežil, lebo nemal vyriešené bolesti, ktoré potreboval v tomto živote zvládnuť, aby sa jeho duša aspoň malým krokom priblížila k slobode zlatého svetla.

Bol mladý, keď mu zomrel otec. Ešte mu len začínali najlepšie roky života a musel sa stať dospelým lusknutím prsta. Musel udržať matku pri živote a popasovať sa so všetkými skúškami, lebo vedel, že je to jeho údel. Matka stále žije, on odletel ďaleko, ale bolesť utrápenej duše zostala. Rozlúčil sa so životom, to je pravda, vyslovil svoje posledné prania, ale dokázal aj odpustiť?

Je možné v tomto svete nájsť lásku? Myslím si, že naše duše sú prepletené už dávno predtým, ako sa nám sem podarí narodiť. Musíme vyriešiť veci, ktoré sme v minulých životoch nezvládli, je to do očí bijúce, vpísané v detských tvárach, ktoré nesú v sebe ťažoby celých generácií. Ako ich zmazať? Ako vedieť, kde je hranica lásky, a kde hranica dlhu z minulosti, ktorú musíme v tomto živote splatiť, aby sme od neho oslobodili nadchádzajúce generácie, naše duše, srdcia, myseľ, ktorá si všetko pamätá, ale musí sa tváriť, že nevie nič. Pán R. ľúbil, ale ľúbila aj láska jeho? Prišla žena, prišla nádej, prišla láska, manželstvo a aj dieťa. Dieťa, ktoré potrebovalo prísť na tento svet, prežiť dobro aj zlo, zmeniť hriechy minulosti, na lepšie skutky alebo len na hriechy súčasnosti. Nič o nej neviem. Len to, že nenávisť nosí smrť. On ľúbil, ale žena odišla. On jej veril a dal jej svoj život, no jej to nestačilo. On veril v rodinu, ale ona jeho vieru pošlapala a s dcérou, ktorá si ledva pamätala jeho tvár odišla do náruče muža, ktorý bol zabezpečený. Netreba hovoriť, ako melú božie mlyny. Netreba hovoriť, že prachy nie sú tým, čo zabezpečí šťastný život.

Čo treba povedať je, že dcéru adoptoval druhý muž a s otcom sa stretávala kvôli matke sporadicky. Nikdy nemôže byť vina vo vzťahu len na jednej strane, ale keďže v tomto čase moja duša blúdila niekde veľmi ďaleko a moja pozemská existencia bola ešte v nedohľadne, nepoviem vám viac, ako mi bolo umožnené neskôr počuť. Pán R. o tom nerozprával. Nevedel alebo nechcel? Skôr nemohol... Asi to bolelo a bolelo by to stále, nebyť toho, že jeho duša sa už oslobodila od pozemskej schránky, na ktorej trpkosť životných skúšok spôsobila bolestivú smrť. Pán R. sa celý život staral o matku, vedel, že musí, vedel, že pri nej stál v najťažších chvíľach jej života a že musí pri nej stáť aj po zvyšok svojho života.

Oddanosť je správnym slovom, ale ako docieľať, aby stála na výslni doby, ktorá je z umelej hmoty? Ničí hodnoty a ideály a tvári sa, že je to správne a my tleskame ako naivné obecnstvo, ktoré s tým nič nevie spraviť a pritom len na nás záleží, na našich skutkoch a myšlienkach.

Pán R. blúdil životom a svetom dlho sám, ale determinovanosť ľudských krokov niekde musí spočínúť. Prišla do jeho života. Bola nádejou na zmenu. Cítil to, cítil, že je mu blízka, no

nevedel ako. Dnes je to už jasné, ale vtedy muselo hrať neuveriteľné množstvo náhod šťastných aj nešťastných boj o sekundy a ideály, aby bolo možné stretnúť človeka rovnakého, človeka oklamaného, človeka, ktorý v ňom našiel oporu. A čo keď ti poviem, že náhody neexistujú a život presne vedel, čo robí. Našiel ju, našiel svoju novú dcéru.

Dcéru, ktorej matka naňho čakala, hoci o tom nevedela. Cez dcéru spoznal ju, svoju lásku, pani Z. Pani Z. musela tiež veľmi skoro spoznať realitu života na tomto divnom mieste. Bola mladá, plná ambícií a lásky. Zaľúbená do muža, s ktorým mala dve dcéry. Dve krásne zdravé deti, lenže to nie každému mužovi stačí. Odišiel, videl seba, svoj život a budúcnosť. Ona musela zmeniť všetko od základu. Zo dňa na deň bola jedinou oporou, ktorú jej malé dcérky mali. Zahodila mladícke pozeranie sa na to, čo chcem ja a musela nájsť pohľad matky, ktorá za každú cenu chráni, čo jej je najdrahšie. Zvládla to, ale život si povedal, že to nestačí a neskôr jej zobral aj jej oporu, priateľa a partnera pána R. v čase, kedy mala ich láska stále nádherne prekvitať...

Pán R. ju ľúbil a myslím si, že jeho duša ju ľúbi stále. Jej dcéry boli aj jeho, boli jeho svetom aj s ňou. Viac ako 10 rokov sa starali jeden o druhého s problémami aj bez nich, bol to skrátka život plný, pravdivý, láskavý aj ťažký.

Neviem, aké vzťahy mal so svojou biologickou dcérou, ale viem, že nenávisť zabíja. Nevidela som ju tu ani raz, pán R. o nej nikdy nehovoril a každý jeho pokus o zblíženie skončil veľmi rýchlo. Asi bolo neskoro alebo skrátka to bola skúška, len neviem, či nebola príťažká. Nie je to dávno, čo prišla zvláštna správa do našich končín o starom pánovi, ktorý sa zabil. Zastrelil sa v svojich sedemdesiatych rokoch. Ľudia si siahajú na život z rôznych príčin. Vedeli sme, že bol v niečom namočený, a žiaľ, pravda vyplávala na povrch a mal prísť trest, a tak starý pán neváhal a ukončil to. On bol otcom, ktorý adoptoval dcéru pána R., on bol mužom, ktorý žil so ženou pána R., on bol tým „zlým“ v našom príbehu. On bol mužom, ktorý bol zabezpečený... Na čo to bolo dobré? Na čo je dobrý tento systém, v ktorom žijú unavené telesné schránky bez štipky času na vlastnú dušu...

A tak sa stalo, že bolesť, nenávisť a to, že človek veľmi ťažko odpúšťa a najťažšie odpúšťa sebe spôsobilo, že prišla o dvoch otcov naraz. Hoci zastavme sa, nie je to biologická dcéra, ktorá trpela a došla o svojho pravého otca. Ale sú to dcéry pani Z., lebo ony pri ňom boli do poslednej sekundy, hoci mu rakovina rozožrala celé vnútro, trpel, trápil sa a len v bolesti čakal na svoj odchod, ostali, zotrvali a držali mu ruky do jeho poslednej sekundy. Keď toto nie je láska otca a dcéry, tak potom čo? Oproti tomuto sú všetky gény a zákony dedičnosti na

smiech. Pán R. odišiel pred pár dňami a ja som ho poznala ako človeka svedomitého, dobrosrdečného, čo doprial viac iným, ako sám sebe a predsa zomrel v tichosti a málo jeho dlžníkov prišlo na poslednú rozlúčku s jeho dušou. Dokonca vlastná dcéra neprekročila ani prah svojej životnej skúšky a nedarovala mu ani jediná slzu na pohrebe, na ktorý neprišla.

Chcela by som, aby neboli všetky jeho dobré skutky a vlastnosti zabudnuté, chcela by som zmeniť tento svet a biť sa za každú nespravodlivosť do krvi. Chcela by som zmeniť ľudské chápanie, chcela by som, aby SEM nepatrilo viac ľudí (tak ako ja), hoci budú odsudzovaní, hoci ich nebudú mať radi, hoci budú divní. Na čo je komu bohatstvo sveta, na čo je komu prepych, keď plytkosť zabrala jeho uvažovanie, keď nechce pomáhať ostatným, ktorí to potrebujú. Chcela by som vedieť vrátiť čas, chcela by som, aby si pán R. odpustil, lebo každý robíme chyby. Chcela by som si tiež vedieť odpustiť. Mám pocit, že ľudia zabudli odpúšťať sami sebe. Aspoň teraz vidím, že moja duša si nezvykne na tento systém, že nepotrebujem harmóniu, aby som v tomto živote prekonala svoje skúšky, potrebujem oheň, potrebujem horieť. Potrebujem vzdať hold pamiatke pána R. Verím, že jeho duša našla svoje miesto.